

“Les millors cançons les faig en català”

El bisbalenc Miquel Abras és guitarrista i cantant amb currículum i vocació de cantautor. Després de guanyar el Sona 9 de l'any passat, en la secció de millor grup, acaba de sortir ara el seu primer disc en solitari ‘Entre mil vidres’ (Música Global Discogràfica), un grapat de cançons de pop-rock.

Entre mil vidres és el primer disc que treu en solitari. Què havia fet musicalment fins ara?

—Jo toco la guitarra des dels catorze anys, però l'experiència més important que havia tingut fins ara en el món de la música són els dos discs que vam treure amb el grup The wonderful baby dolls. Érem una colla d'amics i fèiem música de mestissatge en anglès o castellà.

—Com és que s'ha decidit a saltar amb un nou disc vostè sol?

—Després de rebre molts cops amb diferents grups, em vaig adonar que és molt difícil aixecar un grup. En solitari, tot depèn d'un mateix; encara que compto amb una colla de músics que són els que han gravat el disc i faran la gira amb mi.

—D'aquest primer grup, doncs, no en queda res. Ara fa pop-rock i, a

més, canta en català. Quan va fer el canvi de llengua i de registre?

—Fa dos anys em van animar a participar al concurs Carles Sabater, que organitza la família del cantant, i ho havia de fer amb una cançó en català. Així va ser com vaig escriure “Fent camí”, amb la qual vaig guanyar el primer premi, que està inclosa en aquest disc perquè és una cançó optimista i que anima a seguir endavant.

—Però vostè no havia fet mai cap cançó en català...

—Cert. Amb els amics cantàvem en anglès perquè volíem arribar a ser mundialment famosos, i també vam incloure lletres en castellà; però, de grup Dover, només n'hi ha un. Després d'haver fet aquest disc, tinc la sensació que escric millor en català. Diria que les millors cançons les faig en català.

—Creu que l'idioma pot ser una barrera?

—La llengua d'una cançó mai no és un impediment, l'important és que ho facis bé i arribis al públic. Mira, vam gravar part d'aquest CD a l'estudi de Fito Páez de Buenos Aires, i tots els companys de so ens deien que, tot i no entendre l'idioma, els semblava genial i els agradava escoltar-me cantar en català, de la mateixa manera que els agradava sentir italià.

—A més, abandona la fusió pel pop-rock.

—Potser per la meua herència musical. He escoltat molt U2, Sting, Pink Floyd o Radiohead. Sovint em diuen que tinc cançons, com “Contra tu mateix” o “No importa”, molt tristes, però sempre m'han agradat els grups amb cançons melancòliques. A més, el pop-rock és trist per naturalesa; en aquest estil de música s'utilitza l'acord menor, que és intrínsecament trist.

—Fa pop-rock i en català. Què li suggereix l'etiqueta rock en català?

—Jo no faig només rock, faig pop-rock. La veritat és que m'importa poc l'etiqueta que em posin. Però sí que m'agradaria entrar en aquesta denominació perquè crec que hi ha un buit, que és justament el que jo faig o el que fan els Antònia Font.

—Al disc fa una versió de “Quasi una dona”, de Joan Manuel Serrat.

—Tinc permís per dir que li ha agradat molt el resultat. La veritat és que tenia ganes d'incloure alguna cosa d'ell perquè és un dels meus referents en català, així com Adrià Puntí i Lluís Llach.

—Com es veu musicalment d'aquí a uns anys?

—Com més gran em faig, més penso que m'agradaria ser cantautor. De moment em considero només un rockaoutor, però ja arribarà.

Aina Mercader